

Царьтъ и пушинякътъ веднага му разкопчали дрехитѣ. На корема му имало голѣма рана. Царьтъ криво-лѣво омилъ раната и я прѣвѣрзалъ. Но кръвта не спирала, и царьтъ на нѣколко пѣти смѣквалъ пълната съ кръвъ прѣвѣрзка, измивалъ я и пакъ врѣзвалъ раната.

Когато кръвта спрѣла, ранениятъ се посѣвзелъ и поискалъ да пие вода. Царьтъ донесълъ прѣсна вода и го напоилъ.

А слънцето вече било залѣзло и взело да става хладничко. Царьтъ и пушинякътъ прѣнесли ранения въ колибата и го турили на кревата. Тогава ранениятъ затворилъ очи и задрѣмалъ. Царьтъ толкова билъ уморенъ отъ тая работа, че, като приседналъ до прага, заспалъ и спалъ цѣла нощъ, безъ да се събуди. Когато на сутринята се събудилъ, той не можалъ да се опомни изведнажъ и дълго врѣме се чудилъ, кой е този брадатъ човѣкъ, който лежи въ постелката и вторачено го гледа.

— Прости ме, казалъ брадатиятъ човѣкъ съ слабъ гласъ, когато видѣлъ, че царьтъ се събудилъ и го гледа.

— Азъ не те познавамъ и нѣма какво да прощавамъ, рекълъ царьтъ.

— Ти не ме познавашъ, но азъ те знамъ. Азъ съмъ се заклелъ да ти отмѣстя, задѣто ти уби брата ми и ми отне имота. Азъ знаехъ, че ти трѣгна самъ къмъ пушиняка и рѣшихъ да те убия, когато се връщашъ. Но мина цѣлиятъ день, а тебе те нѣмаше. Тогава азъ излѣзохъ отъ мѣстото, дѣто се бѣхъ скрилъ, и трѣгнахъ да те диря, но врѣхлетѣхъ на твоитѣ войници. Тѣ ме познаха и ме раниха. Азъ избѣгахъ отъ тѣхъ. Но азъ бихъ умрѣлъ, ако ти не ми бѣше прѣвѣрзалъ раната. Азъ искахъ да те убия, но ти спаси живота ми. Сега, ако остана живъ, азъ ще ти бѣда най-вѣренъ робъ, стига ти да пожелаешъ. Ще заповѣдамъ и на синоветѣ си да ти бѣдатъ роби. Прости ме.